

Arrest

nr. 51 783 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX loco advocaat S. GAZZAZ en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Nigeriaans staatsburger te zijn, van Yakurr-origine, afkomstig van Idomi (Cross River State). Uw moeder stierf net na uw geboorte en u woonde bij uw vader en uw twee stiefmoeders. U had regelmatig problemen met uw stiefmoeders en vader omdat u hen niet gehoorzaamde en koppig was. Daardoor maakten jullie voortdurend ruzie. Nadat u de basisschool beëindigd had kon u niet verder studeren omdat uw vader uw studies niet wou betalen. U had een vriendje maar uw vader was hier niet mee akkoord omdat hij niet welgesteld genoeg was om voor u te zorgen. Daarom joeg uw vader uw vriendje weg. Met Kerstmis 2008 nodigde uw vader een vriend uit, (E.E.), een rijke man op wiens boerderij jullie soms gingen werken. Hij stelde jullie aan elkaar voor. Pas nadat de man vertrokken was vertelde uw vader u dat hij de man was met wie u zou trouwen. Omdat u hem te oud vond en omdat u wist dat hij al drie vrouwen had, zei u aan uw vader dat u dit niet wou. Uw vader

luisterde hier echter niet naar en zei dat dat wel in orde zou komen en zou beteren. U had hierna veel problemen met uw vader die agressief was en u mishandelde.

In januari 2009 vond dan de ceremonie plaats, waarop u een laatste keer tevergeefs trachtte te ontkomen aan het huwelijk, waarna u bij (E.) in Nko (Cross River State) ging wonen. U bleef gedurende drie maanden bij hem wonen maar kende veel problemen. Hij wou met u slapen maar u weigerde dit. Hierdoor werd hij agressief en mishandelde hij u. U vond geen steun bij uw familie of bij de andere vrouwen van (E.). U diende zeer hard te werken in het huishouden. Op een dag kon u het niet meer aan, nam uw geld en vertrok naar Kalaba. Daar ontmoette u een vrouw die u wou helpen. Ze nam u meer naar haar huis waar u gedurende een week verbleef. Zij stelde u voor aan iemand die u op 12 mei 2009 naar België bracht. Jullie waren overeengekomen dat u in België in een restaurant zou gaan werken. Eens in België bleek echter dat u als prostituee aan de slag moest. U hield dit werk een maand vol waarna u kon weglopen. Op 15 juni 2009 vroeg u vervolgens asiel aan in België.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst haalt u onvoldoende elementen aan die erop wijzen dat u zich niet elders in Nigeria, onafhankelijk van uw vader en echtgenoot, zonder problemen zou kunnen vestigen. Immers, wanneer u gevraagd wordt waarom u, ondanks alle mishandelingen door uw vader, nooit eerder besloot daar weg te gaan, antwoordt u meermaals dat u er wel aan dacht maar dat u besloot de mishandelingen te verdragen of dat het geen optie was omdat u niet wist waarheen (zie gehoor CGVS, p.4, 5, 6). U verklaart bovendien dat u niet kan weglopen van uw vader want dat hij u overal in Nigeria zou komen zoeken en u hem dan zou gehoorzamen en terug zou keren (zie gehoor CGVS, p.6). Daarbij dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u reeds een poging ondernam om u elders in Nigeria te vestigen en bijgevolg niet over objectieve elementen beschikt die kunnen aantonen dat uw vader u daadwerkelijk zou komen zoeken en ook vinden. Bovendien ondermijnt uw verklaring dat u hem zou gehoorzamen en terug zou keren de ernst van uw vrees. Wanneer u gewezen wordt op het feit dat u uw vader toch niet meer gehoorzaamde door naar Kalaba te vluchten en of u op dat moment dan niet in Nigeria had kunnen blijven, antwoordde u merkwaardig genoeg dat u zelf niet de intentie had Nigeria te verlaten (zie gehoor CGVS, p.7). U kwam immers overeen met de vrouw die u wou helpen dat u ergens in een restaurant zou gaan werken maar er werd u nooit verteld dat dit in het buitenland zou zijn (zie gehoor CGVS, p.8). Dit gegeven toont aan dat ook u de mogelijkheid zag u elders in Nigeria, ver van uw vader en man, te vestigen.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat ook uw broer, die om gelijkaardige redenen als u in onmin lag met uw vader, er wel in slaagde zich elders te vestigen en zo aan de tirannie van uw vader te ontkomen (zie gehoor CGVS, p.5, 7). U verklaarde dit door te stellen dat uw broer niet bang was van uw vader, maar u wel. Aangezien echter uw broer reeds het voorbeeld had gegeven kon van u toch verwacht worden dat u ook uw eigen weg, los van uw vader, zou gaan. Bovendien had u een goede relatie met uw 'rebelse' broer en vond u steun bij uw tante in Lagos voor uw situatie (zie gehoor CGVS, p.2), waardoor u niet alleen stond in uw strijd tegen uw vader.

Deze steun (van uw broer en tante), de vaststelling dat u reeds een zelfstandige bezigheid had (u verdiende reeds zelf geld door haar te kappen (zie gehoor CGVS, p.3, 8)) en uw verklaring aan de vrouw die u wou helpen dat u kon gaan werken (zie gehoor CGVS, p.8) zijn allemaal elementen die aantonen dat u wel degelijk de mogelijkheid zich zelfstandig te vestigen elders in Nigeria. Deze manier om in Nigeria aan een gedwongen huwelijk te ontkomen wordt trouwens ook voorzien in de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie informatie in uw administratief dossier).

U haalt dan ook doorheen uw verklaringen onvoldoende of geen elementen aan waaruit blijkt dat deze mogelijkheid voor u geen optie was. U haalt bovendien onvoldoende elementen aan die erop wijzen dat u niet op bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten of plaatselijke organisaties zou kunnen rekenen. Wanneer u immers gevraagd werd of u, of uw tante, ooit de politie contacteerde in verband met de aanhoudende mishandelingen door uw vader en man, bleek dat u dit zelf nooit overwogen hebt en dat uw tante er u alvast niets over zei (zie gehoor CGVS, p.6, 8). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt nochtans dat er toch wel enkele organisaties zijn die mishandelde vrouwen kunnen opvangen, zoals in Kalaba waar u heen vluchtte (zie informatie in uw administratief dossier). Bovendien blijkt dat in Cross River, de staat waar u vandaan komt, een 'Domestic Violence Law' in voege is, die slechts in 4 van de 36 Nigeriaanse staten werd goedgekeurd.

Dit toont alvast aan dat de bekommernis hiervoor in Cross River groter is dan in de rest van Nigeria, waardoor ook van u mocht verwacht worden dat u de Nigeriaanse autoriteiten (in Cross River) zou gecontacteerd hebben.

Verder zijn er nog enkele merkwaardigheden in uw verklaringen die toelaten te twifelen aan de ernst en geloofwaardigheid ervan. Zo is het merkwaardig dat u, hoewel u gedurende meer dan drie maanden bij uw man en zijn drie andere vrouwen in Nko woonde (zie gehoor CGVS, p. 2), u de namen van zijn vrouwen niet bleek te kennen (zie gehoor CGVS, p.6). Ook wanneer u gevraagd werd hoe u hen dan noemde, antwoordde u merkwaardig genoeg dat dat ervan af hing naar welk kind ze genoemd werden en dat dat niet altijd hetzelfde is (zie gehoor CGVS, p.6). U wist bovendien niet of zij ook gedwongen waren met uw man te huwen (zie gehoor CGVS, p. 7). Ook wist u niet hoeveel kinderen uw man had. U kon bovendien enkel de namen geven van vier kleine kinderen die nog bij uw man zouden inwonen (zie gehoor CGVS, p. 5). Ook is het verwonderlijk dat u totaal niet weet wat de etnie van uw man is, hoewel u wel lijkt te weten dat hij geen Yakurr is (zie gehoor CGVS, p. 7). Wanneer u gevraagd werd naar broers en zussen van uw man, verklaarde u slechts weet te hebben van één zus, maar niet te weten of hij nog broers of zussen had (zie gehoor CGVS, p.7). Ook weet u wel dat de moeder van uw man nog leefde, maar kon u niet zeggen waar ze dan wel woonde, hoewel ze al op bezoek was geweest (zie gehoor CGVS, p.7). Bovendien is het merkwaardig dat u op uw huwelijksdag een speciaal kleed zou gedragen hebben, maar niet zou geweten hebben wie dat dan zou gemaakt hebben of waar het vandaan kwam. U verklaarde dat u het gewoon 's morgens op de tafel vond (zie gehoor CGVS, p.7). Ten slotte is het opmerkelijk te noemen dat u, hoewel u uw ongenoegen uitte ten aanzien van uw vader en tijdens de huwelijksceremonie door de palmwijn weg te smijten, u nooit uw (toekomstige) man aansprak over uw onwil om met hem te trouwen (zie gehoor CGVS, p.5). Ook dient te worden vastgesteld dat u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde niet te weten waar uw man woonde en bovendien verklaarde dat het feest van jullie huwelijk plaats vond in september 2008 (zie verklaring DVZ, nr.15). Voor het CGVS verklaarde u echter dat u bij uw man in Nko woonde en dat jullie in januari 2009 trouwden (zie gehoor CGVS, p.2). In uw vragenlijst (ingevuld op DVZ op 18/6/2009) verklaarde u dan weer dat uw vader pas in januari 2009 zei dat (E.) met u wilde trouwen (zie vragenlijst, p.2) terwijl u voor het CGVS verklaarde dat uw vader u dit reeds de eerste keer zei op Kerstmis 2008 (zie gehoor CGVS, p.4). **Al deze elementen laten toe ernstig te twifelen aan de geloofwaardigheid en ernst van uw verklaringen betreffende uw gedwongen huwelijk met (E.E.). Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.**

U legde ten slotte geen enkel document voor dat uw identiteit, reisweg of asielrelaas kan ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet) en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Zij stelt dat de onnauwkeurigheden aangehaald door verweerder niet van zulk belang zijn dat zij haar vrees weerleggen.

Verzoekster stelt dat zij intern nergens anders toevlucht kon zoeken. Zij kon zich nergens vreedzaam vestigen en had schrik van haar vader. Haar situatie en die van haar broer zijn niet te vergelijken nu deze een man is, zijn moeder nog leeft en hij nog studeert. Dat zij soms kon werken door haar te vlechten is geen waarborg voor een vast en betrouwbaar inkomen. Haar tante vreesde, zelfs indien zij verzoekster wilde helpen, problemen te krijgen met haar vader.

Betreffende de beschermingsmogelijkheden in haar land stelt verzoekster het bestaan van de wetten en organisaties niet in vraag doch betoogt zij dat het bestaan en de toepassing van de wet verschillende zaken zijn en dat de organisaties geen werkelijke resultaten behalen. Nigeria wil discriminerende praktijken tegenover vrouwen bestrijden maar de werkelijkheid toont aan dat zij in het beginstadium zijn en er niet in slagen de vrouwen tegen geweld daden te beschermen. Verweerder maakt een duidelijke

beoordelingsfout door na te laten de realiteit in overweging te nemen. Verzoekster behoort tot een sociale groep die internationale bescherming behoeft.

Over de leemten omtrent de door haar gegeven inlichtingen aangaande haar echtgenoot stelt verzoekster dat zij tegen het huwelijk was en niet betrokken was bij hetgeen haar echtgenoot betrof die zij niet gekozen heeft. Zij wilde niets met haar echtgenoot of diens familie te maken hebben. Wat hem en zijn familielevens betrof was niet het voorwerp van discussie. Verzoekster preciseerde dat de namen van de echtgenotes van haar man varieerden in functie van hun kinderen. Het is een Nigeriaanse gewoonte moeders te noemen in functie van de kinderen. Verweerder begaat een duidelijke beoordelingsfout doordat de gebruiken en gewoontes niet in overweging worden genomen. Verzoekster weet niet hoeveel kinderen haar man heeft maar noemde wel de vier kinderen die in de woning leefden. Zij kan enkel de inlichtingen verstrekken die men haar gaf. Zij mocht niet te veel vragen stellen en interesseerde zich niet aan haar echtgenoot en diens familie. Zij beschouwde zich niet als deel van deze familie. Verzoekster voelde zich niet betrokken bij het huwelijk en stelde zich geen vragen over de herkomst van het kledingstuk dat zij tijdens de ceremonie moest dragen.

Wat de juiste datum van het huwelijk betreft bevestigt verzoekster dat de juiste datum januari 2009 was en dat de eerste voorstelling van haar echtgenoot plaatsvond in december 2008. Het verschil tussen het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) zou te wijten zijn aan “een vergissing van begrip”.

De “*motivatie*” van de bestreden beslissing is klaarblijkelijk incorrect, inadequaat en bijgevolg illegaal.

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient daarbij een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van haar voorgehouden identiteit of asielmotieven, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid.

Blijkens de stukken van het dossier heeft verzoekster manifest incoherente verklaringen afgelegd betreffende het gedwongen huwelijk dat zij beweert te hebben ondergaan.

In haar verklaring bij de registratie van haar asielaanvraag stelde zij eenduidig en tot tweemaal toe traditioneel te zijn gehuwd in september 2008. Zij gaf tevens aan de woonplaats van haar echtgenoot niet te kennen (administratief dossier, stuk 12: verklaring, nr.14-15).

In de vragenlijst van het CGVS verklaarde verzoekster dat zij in september 2008 ziek werd. Op kerstdag 2008 zou E.E. bij hen thuis zijn komen eten en slechts in januari 2009 zou haar vader haar hebben gezegd dat deze persoon met haar wilde huwen (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.2).

Tijdens haar gehoor bij het CGVS verklaarde verzoekster dat E.E. op kerstdag 2008 bij hen thuis kwam eten, alsmede dat dit de eerste keer was dat zij E.E. zag en ontmoette. Haar vader zou haar reeds op kerstdag 2008 hebben verteld dat zij met deze persoon diende te huwen. Voorts gaf zij aan dat haar echtgenoot in Nko woont (administratief dossier, stuk 4, p.2-4).

Verzoekster biedt in het verzoekschrift geen afdoende verklaring voor de voormelde tegenstrijdigheden doch beperkt zich ertoe te bevestigen dat zij werd voorgesteld aan haar echtgenoot in december 2008 en met hem huwde in januari 2009. Dat het verschil in haar verklaringen te wijten zou zijn aan "*een vergissing van begrip*" kan geenszins worden aangenomen. Zij verklaarde uitdrukkelijk de ambtenaar die haar bij de DVZ ondervroeg en die haar bijstond bij het invullen van de vragenlijst goed te begrijpen en hiertegen geen bezwaar te hebben. Verzoekster ondertekende het verslag van de DVZ voor akkoord nadat het haar werd voorgelezen in het Engels en verklaarde dat de erin vermelde inlichtingen oprecht zijn. Ook de vragenlijst ondertekende zij uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze in het Engels werd voorgelezen. Zij gaf daarbij uitdrukkelijk aan dat alle hierin vermelde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (administratief dossier, stuk 12). Tijdens het gehoor bij het CGVS werd aan verzoekster gevraagd of zij de tolk begreep en werd haar verduidelijkt dat zij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden, hetgeen zowel verzoekster als de advocaat die haar bijstond gedurende het gehoor heeft nagelaten te doen. Evenmin maakte verzoekster, wanneer hiernaar uitdrukkelijk werd gevraagd, enige melding van vertaal- of communicatieproblemen bij de DVZ (administratief dossier, stuk 4, p.1). Dat verzoekster dermate uiteenlopende verklaringen aflegde aangaande haar beweerd gedwongen huwelijk ondergraaft op fundamentele wijze haar geloofwaardigheid.

Bovendien motiveert de commissaris-generaal met recht dat verzoekster vage verklaringen heeft afgelegd omtrent haar echtgenoot en diens familie. Hoewel zij gedurende meer dan drie maanden bij haar man en zijn drie andere vrouwen zou hebben gewoond, bleek verzoekster niet in staat aan te geven (i) welke de namen zijn van deze drie andere vrouwen van haar echtgenoot en, gevraagd hoe zij hen dan noemde, merkwaardig genoeg verklaarde dat dit ervan afhing naar welk kind zij werden genoemd en dat dit niet altijd hetzelfde is (ii) of deze vrouwen net als haar werden gedwongen om te huwen (iii) hoeveel kinderen haar man had (iv) welke de namen waren van de andere kinderen van haar man dan de vier kleine kinderen die nog bij hem inwoonden, hetgeen nog des te meer klemmt daar zij verklaarde dat deze soms aan haar werden voorgesteld (ibid., p.6) (v) wat de etnie van haar man is (vi) waar de moeder van haar man woonde. Bovendien bleek verzoekster niet te kunnen preciseren waarom E.E. precies met haar wilde huwen noch of en welke overeenkomst dienaangaande werd gesloten tussen E.E. en haar vader (ibid., p.5). Verzoeksters loutere bewering dat Nigeriaanse vrouwen volgens de gewoonte worden benoemd in functie van de kinderen wordt niet gestaafd aan de hand van enige objectieve informatie. Zij gaf, zoals verweerder met reden repliceert, bovendien evenmin de naam der echtgenotes in functie van hun kinderen en bleek blijkens het voorgaande en met uitzondering van de vier jongste, niet in staat om de namen van de kinderen van haar echtgenoot te verstrekken. Voor het overige tracht verzoekster de vaagheden in haar verklaringen te verklaren doordat zij niet wilde huwen, met haar echtgenoot en diens familie niets te maken wilde hebben, zich in hen niet interesseerde en niet veel vragen mocht stellen. Deze verklaring is echter niet afdoende. Het is in het geheel niet aannemelijk dat verzoekster, indien zij gedurende meer dan drie maanden in familieverband zou hebben samengeleefd met haar echtgenoot en diens familie, desondanks niet zou kunnen antwoorden op de voormelde eenvoudige en elementaire vragen en dermate weinig informatie zou kunnen geven over haar persoonlijke leefomgeving.

Verzoekster brengt tevens niet het minste begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen andermaal een negatieve indicatie uitmaakt voor haar algehele geloofwaardigheid.

De voorgaande vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielrelaas. Derhalve toont zij niet aan dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Kritiek op de overige, overtollige motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kan op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing.

2.2.4. Verzoekster voert ter staving van haar verzoek om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen geen andere elementen aan dan deze ten de grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas en de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, toont zij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS